

Sygn. akt II AKzw 241/21

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO del. Rafał Doros

Protokolant: Damian Skril

przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Katowicach Marty Irzyńskiej

po rozpoznaniu w sprawie **K. K.**

skazanego za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i inne

zażalenia wniesionego przez obrońcę skazanego na postanowienie Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 12 stycznia 2021 r., sygn. akt III Kow 1028/20

w przedmiocie odmowy zgody na odbywanie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

postanawia

1. zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy,
2. zwolnić skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego i obciążyć nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Zażalenie obrońcy skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego rozstrzygnięcia prowadzi do wniosku, że na aprobatę zasługują poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne i prawne przemawiające za odmową uwzględnienia wniosku K. K. o zezwolenie na odbywanie kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego.

Zgodnie z treścią przepisu art. 431a § 1 k.k.w. czynnikiem determinującym możliwość udzielenia osobie skazanej zezwolenia na odbywanie kary pozbawienia wolności w SDE, wbrew stanowisku przedstawionemu przez obrońcę, nie są względy rodzinne, czy zawodowe, lecz względy prognostyczne, istniejące po stronie ubiegającego się o zezwolenie na takie dobrodziejstwo.

Słusznie wskazał Sąd I instancji, że skazany nie daje należytej rękojmi odbycia we właściwy sposób orzeczonej kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego. Taki system wymusza bowiem na skazanym samokontrolę, samodyscyplinę i odpowiedzialność, których to cech K. K. nie wykazuje. Przede wszystkim podnieść należy w ślad za Sądem Okręgowym, że dotychczasowa karalność skazanego, nieskuteczność dotychczasowej resocjalizacji, prowadzonej względem niego także w warunkach wolnościowych, nakazują twierdzić, iż odbywanie przez K. K. kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego nie wypełniłoby celów kary. Jak trafnie dostrzegł Sąd penitencjarny negatywne rozpoznanie wniosku skazanego determinuje przed wszystkim fakt, że czynu zabronionego – popełnienie, którego skutkowało wydaniem wobec K. K. wyroku skazującego na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności przez Sąd Rejonowy w Częstochowie w dniu 27 marca 2018 r. sygn. akt IV K 957/17, dopuścił się on w okresie próby wyznaczonym w związku z warunkowym przedterminowym zwolnieniem z reszty kary pozbawienia wolności, odbywanej przez niego w efekcie przejścia do wykonania kary orzeczonej przez Sąd Rejonowy w Danii. W

tej sytuacji niczym nieuzasadnione byłoby pokładanie w skazanym zaufania, iż właściwie zachowa się na wolności, nie naruszając ponownie porządku prawnego. Z tych względów, w ocenie Sądu Apelacyjnego skazany winien odbyć krótkoterminową karę pozbawienia wolności w warunkach izolacji penitencjarnej, co uświadomi mu konsekwencje wynikające z naruszenia porządku prawnego oraz spełni cel orzeczonej kary.

Odnosząc się natomiast do stanowiska skarżącego zważyć należy, że zaskarżone postanowienie jako odpowiadające zasadom wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, jest trafne. Znajduje uzasadnienie w analizie wszystkich, zarówno korzystnych jak i niekorzystnych dla skazanego, okoliczności, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia. W tym sensie zarzut naruszenia przepisów art. 7 k.p.k. nie jest uzasadniony. Podnoszone przez obrońcę skazanego okoliczności znane były Sądowi I instancji, który słusznie uznał, iż nie stanowią one wystarczającego uzasadnienia dla zaakceptowania wniosku K. K.. Zaakcentować należy, że dokonując oceny warunków materialnych do udzielenia zgody na odbywanie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego Sąd winien przeprowadzić ją nie tylko przez pryzmat aktualnej postawy skazanego, ale nade wszystko mieć na względzie jego dotychczasową linię życiową, która w analizowanym przypadku nie pozwala na uznanie, że zasadnym byłoby umożliwienie odbywania orzeczonej kary pozbawienia wolności w warunkach wolnościowych. Również sygnalizowane przez obrońcę okoliczności związane z sytuacją osobistą skazanego nie mogły doprowadzić do zmiany kontrolowanego orzeczenia. Kwestie te mogą być przedmiotem postępowania w przedmiocie odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności lub udzielenia przerwy w jej odbywaniu, nie zaś niniejszego postępowania. Również zarzut naruszenia art. 117 § 2a k.p.k. nie znalazł aprobaty tut. sądu. Jakkolwiek zauważyć trzeba, że Sąd penitencjarny nie uwzględnił treści przepisu art. 91 ustawy z dnia 16.04.2020r. o szczególnych instrumentach wsparcia w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2 (Dz. U. poz. 849, z 2008 r. poz. 293 oraz z 2011 r. poz. 622), po myśli którego w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19 usprawiedliwienie niestawiennictwa przed sądem z powodu choroby nie wymaga przedstawienia zaświadczenia lekarza sądowego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 15 czerwca 2007 r. o lekarzu sądowym., to jednak uchybienie to nie ma wpływu na trafność podjętej decyzji. Przedłożenie zaświadczenia lekarskiego stwierdzającego niezdolność do pracy nie jest wystarczające w celu usprawiedliwienia nieobecności na wezwanie sądu. W tym celu konieczne jest stwierdzenie przez uprawnionego lekarza, że wezwana osoba nie może stawić się w określonym dniu na wezwanie. Nie każda choroba uzasadnia usprawiedliwienie niestawiennictwa na wezwanie, ale taka tylko, która stanowi chorobę obłożną bądź wynikającą z nagłego i poważnego pogorszenia zdrowia, wymagającego niezwłocznego poddania się leczeniu szpitalnemu (por. postanowienie SA w Krakowie z 17.12.2018 r., II AKz 646/18, KZS 2019, nr 2, poz. 49.). Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy zauważyć trzeba, że okoliczności takie nie zostały wskazane ani w zaświadczeniu wystawionym przez lekarza psychiatrę W. T. (k. 88), ani też w wywiedzionym środku odwoławczym. Wpływu na trafność rozstrzygnięcia Sądu I instancji nie może mieć także fakt, że w toku innych postępowań dotyczących skazanego, zaświadczenie to zostało przez sądy uznane za wystraszające, bowiem Sąd Okręgowy w Częstochowie takim stanowiskiem w żadnej mierze nie jest związany. Uprawnieniem sądu jest dokonanie oceny, czy przedstawione przez skazanego usprawiedliwienie stwierdza istnienie po stronie osoby, której dotyczy okoliczności tego rodzaju, że niemożliwym jest jej stawienie się na posiedzeniu (por. wyrok SN z 27.01.2016 r., V KK 321/15, LEX nr 2007809.), zaś to w sprawie niniejszej nie zostało w sposób dostateczny wykazane.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak na wstępie.

ZARZĄDZENIE

1. odpis postanowienia z doręczyć skazanemu
2. akta zwrócić.

Katowice, dnia 23 marca 2021r.

SSA Rafał Doros